

колкото са може по-невиненъ,—да са отнасяте съ мене добре, не твърде строго, т. е. да ми давате повечко воля или да ма държите въ таралешови ржкавици.

— А-а-а! разбирамъ. «И да му не давате воля . . .» Че, види са, таралешови ржкавици ще да рѣче не това. . . «При това. . . неговиятъ пашпортъ. . .» Дѣ е той? А ето го . . . «Да са отговори въ Семейновскиятъ . . .» Добре, добре! Сичко ще да бѣде направено . . . «Ще ми позволишъ да та прегърна и . . . като старъ приятелъ и другаринъ.» А! «Най-послѣ са усѣтихъ . . .» и пр. пр. Е, приятелю! каза той, като прочете писмото и като положи пашпортътъ ми на страна. Сичко ще да бѣде направено! Ти ще да станешъ офицеринъ и ще бѣдешъ преведенъ въ полкътъ; а да си не губишъ времето напразно, то утре трѣба да идешъ въ бѣлгородската крѣпость, дѣто ще да бѣдешъ подъ командата на капитана Миронова, — добаръ и честенъ човѣкъ. Тамъ щѣ ти да бѣдешъ на настояща служба и ще да са научишъ на дисциплина. Въ Оренбургъ нѣма какво да правишъ. Бездѣйствието е вредително за младите хора. А днесъ та мола да обѣдвашъ у насъ.

— Сѣки часъ ми става по-тѣшко! си помислихъ азъ. — А за какво ще да ми послужи онова, че азъ още въ майчината си утроба бѣхъ вече сержантинъ въ гвардиата! Дѣ ма доведе моето щастие? Въ полкътъ на една пустинна крѣпость при предѣлите на киргизъ-кайсакските полета! . . . Азъ обѣдвахъ у Андрѣя Карловича; ние бѣхме троица. Той, азъ и неговиятъ стари адютантинъ. Въ неговиятъ обѣдъ царуваше строга нѣмска економия, и азъ мисла, че страхътъ го караше да ма испроводи по-скоро въ гарнизонътъ, за да не хода по-чѣсто при него да обѣдвамъ. На другиятъ день азъ са простихъ